

— Брер!... Какъвъ е този шумъ!

Слонътъ изведнѣжъ се спре. Съ издигната глава; съ впитъ погледъ къмъ тъмния гжсталакъ, прѣзъ който се мѣркаше освѣтена отъ слънцето полянка; неподвиженъ върху своитѣ крака — гигантски стълбове, той бѣ изгубилъ своя спокоенъ и добродушенъ видъ.

Втори викъ цѣпна гората, трети... четвърти...

Това бѣха страшнитѣ вияния на тигъра, различни на тѣзи на урагана.

— Охъ! охъ!...
бѣбреше Реджебъ.

Голѣмчо клатѣше
хоботъ си нагорѣ.

— Върви, запо-
вѣда му Реджебъ.

Съ ревъ кѣнтящъ
като буря слона се
хвърли бърже на-
прѣдъ. Веднага при-
стигнаха на полян-
ката.

Тѣ видѣха на 2—

3 крачки до звѣра, яздачъ на единъ гиздавъ конъ, който се изправяше на заднитѣ си крака и треперѣше. Яздачътъ бѣше единъ младъ европеецъ. Той си бѣше вперилъ очитѣ право въ тѣзи на тигъра. — Послѣдниятъ, едно чудесно животно, имаше жълто-червена козина (по корема бѣла) на шарена тукъ тамъ съ черни рѣзки. Очитѣ му имаха златенъ блѣсъкъ.

Той се бѣ слисаль и не се рѣшаваше да скочи, понеже бѣ смаянъ отъ погледа на коника.